

Zondag 26 april 2020 – 3<sup>e</sup> zondag van Pasen

Lezing: Johannes 21 : 1 – 14

Weet u het nog .....wanneer het Pasen is geweest? Ik hoor u denken. Tja .. Want zo gaan de dagen, zo snel gaan de dagen als de dagen vol zijn van werken en zorgen óf zoveel lijken de dagen op elkaar nu we gedwongen worden om min of meer thuis te blijven, niet te veel op pad te gaan. En zo kan het zomaar gebeuren dat we het Paasfeest alweer vergeten zijn. Net als de discipelen. Die dachten ook niet meer aan de opstanding van Jezus.

‘Ik ga vissen!’ zegt Petrus niet lang na die mooie zondag, ‘Wij gaan met je mee’, zeggen zes anderen. ‘Wat moeten we anders?’, moet Petrus gedacht hebben. ‘De tijd dat we met Jezus optrokken ligt achter ons. Nu gaat het leven weer gewoon door.’

Maar gaat het leven wel gewóón door na een indrukwekkende of ingrijpende gebeurtenis? Zijn ze vergeten dat Jezus leeft? Zal ons leven gewoon door gaan na de corona crisis?

Blijkbaar begrijpen de leerlingen niet, ondanks alles wat ze gehoord en gezien hebben, dat ze hun leven over een andere boeg moeten gooien. Dat zij nu aan de beurt zijn om de goede boodschap, dat God van mensen houdt, te gaan vertellen.

Nee. Ze gaan terug naar de plek waar ze destijds door Jezus van hun netten werden weggeroepen. Ze pakken hun oude beroep weer op.

Die nacht gaan ze het meer van Tiberias op. Een ervaren visser weet dat je dan het meeste vangt. Vissen zoeken 's nachts het warmere water op en komen daarom meer naar boven.

Het is dus een praktische reden dat zij 's nachts gaan vissen. Maar er zit meer achter. Want bijbels gezien verwijst de nacht naar donkere momenten en uitzichtloosheid in het leven. En water verwijst naar chaos, dreiging en dood.

Als je dit alles bij elkaar optelt, dan belooft dat niet veel goeds. De terugkeer naar het gewone leven leek het beste, maar de praktijk leert dat hun net leeg is. Was Jezus er maar bij. Dán zou het goed komen. Ik denk dat ze Hem vreselijk gemist hebben. Wat is er over van de Paasvreugde, het licht van de opstanding?

En als wij ons op donker water bevinden? Als je chaos ervaart en je net leeg is? Als de angst vanwege de corona crisis je overvalt, wat betekent Pasen dan nog? Ervaart u Gods liefde en nabijheid als je het even niet meer ziet zitten?

Voor je het weet, denk je niet meer aan Pasen en laten ook wij die mooie en hoopgevende geschiedenis van de opstanding van Jezus achter ons. Gaan ook wij verder met waar we gebleven waren, temidden van sociale afstand en contact via video bellen. Wat moet je anders?

Toch stopt het verhaal hier niet. Want juist op het moment dat ze ontdekken dat hun net leeg is, als zij beseffen dat zij de hele nacht voor niets gezwoegd hebben, staat er in het ochtendlicht iemand aan de oever. Waarschijnlijk door hun teleurstelling, door hun boosheid en hun tranen zien ze niet dat het Jezus is. Wanneer hebben we dat eerder gehoord? Ook Maria van Magdala herkende Jezus niet, ook zij zag door haar tranen niet dat Hij het was.

‘Hebben jullie soms iets te eten?’, roept Jezus hen toe. ‘Nee!’ ‘Gooi het net aan stuurboord uit, dan lukt het wel!’

Horen ze dat nu goed? Het is inmiddels al vroeg in de morgen, weinig kans om nu nog vis te vangen. Toch wagen ze het erop om hun net over de andere boeg te gooien. En dan gebeurt er iets wonderlijks: niet veel later zit het net zó vol met vis, dat ze het niet eens omhoog kunnen trekken. Het zijn welgeteld 153 grote vissen, zo lezen we. Er wordt wel gezegd: dat was het aantal toen bekende vissoorten.

Trouwens, er is ook getallensymboliek te vinden in het aantal leerlingen dat ging vissen. We tellen er zeven: vijf worden bij naam genoemd en twee niet. Dat doet denken aan de vijf broden en de twee vissen, waarmee Jezus eerder zoveel mensen te eten had gegeven. Zo wordt dat verhaal van de wonderbare spijziging verbonden met dit verhaal van de wonderbare visvangst.

Johannes is de eerste die ziet dat het Jezus is die aan de oever staat. Ook Petrus herkent Hem en vol vertrouwen springt hij in het water om de laatste 100 meter naar Hem toe te zwemmen. Als hij het overvolle net aan land trekt, beseffen ze allemaal dat zij Jezus en alles wat Hij hen geleerd had, vergeten waren. Hoe konden ze zonder Hem verder gaan?

Hun keuze om het leven met Jezus achter zich te laten, hun keuze om na Pasen hun oude leven weer op te pakken, is een verkeerde geweest. Dat beseffen ze nu maar al te goed. Zonder Jezus kunnen ze niets beginnen, zonder Hem kunnen ze het leven, met momenten van donkerheid en chaos, niet aan.

Zonder verbondenheid met Jezus, kunnen zij het goede nieuws niet verkondigen. Zonder Hem kunnen ze geen vissers van mensen zijn.

Als ze aan land komen, zijn alle dingen gereed. Jezus heeft een vuurtje gemaakt en biedt hen brood en vis aan.

Hij nodigt hen aan de maaltijd, niet andersom. Door zelf de gastheer te zijn, laat Hij hen zien dat Zijn leerlingen nog steeds bij Hem horen, ondanks alles wat er gebeurd is.

In deze wonderlijke geschiedenis laat Jezus zijn leerlingen zien dat ze het er maar op moeten wagen om in Hem te geloven als de opgestane Heer. Om in Zijn voetspoor verder te gaan en aan iedereen te vertellen dat God van mensen houdt.

En gelukkig vertrouwden ze op Hem, de man op de oever, en kozen ze er uiteindelijk tóch voor om vissers van mensen te worden. En dat hebben ze zo goed gedaan, dat wij vandaag het evangelie, die goede boodschap, nog steeds horen.

Dan wij. Want dit verhaal uit de Bijbel is niet zomaar een verhaal, het kan ook over ons gaan. Als je op het donkere water bent, als je het even niet meer weet, als boosheid of verdriet je dwars zit, en je net blijft leeg, dan kan het ineens gebeuren dat Jezus je helpt om het over een andere boeg te gooien.

En ook aan ons geeft Hij brood en vis; of anders gezegd: Hij nodigt ook ons uit om bij Hem te horen en te geloven dat God ons liefheeft. Ja. Hij vraagt ook van ons om het erop te wagen achter Hem aan te gaan. En om vanuit dat geloof ons leven vorm te geven.

In de maaltijd wordt de verbondenheid gevierd. Zichtbare verbondenheid die wij nu zo missen.

Jezus deelt met hen brood en vis. De vrucht van de aarde en van de zee. Daarmee wordt de gemeenschap gevierd met Christus en met elkaar. Geen brood en wijn, maar brood en vis.

En dan moet u weten dat het Griekse woord voor vis, ICHTHUS, al heel vroeg op Jezus betrokken is geweest.

In de catacomben van Rome staan al vissen afgebeeld, om daar Jezus mee aan te duiden. En als men van elkaar wilde weten of iemand een christen was dan tekende iemand de onderste boog van de vis. Als de ander dan er een boog boven tekende en zo een vis ontstond wisten ze van elkaar dat ze christen waren.

En de vijf letters van het Griekse woord ICHTHUS vormen een bijzondere tekst: Iesus Christos Theou Huios Soter, Jezus Christus Gods Zoon Redder. Hij is het brood dat leven geeft; Hij is de vis die het leven inhoud geeft.

Zo wil Johannes met dit verhaal onderstrepen waar het in het Evangelie om gaat. Het zijn woorden om mee te leven; het is een weg om te gaan; woorden die licht en leven schenken.

In de nagalm van Pasen komt Jezus' roep vanaf de oever ook in onze richting: Kom in beweging, gooi het over de andere boeg en ... blijf vertrouwen! Een roep naar onszelf om los te komen als we in een net verstrikt zitten. Durf de steven te wenden, een andere en eigen koers te varen. Doorbreek wat vruchteloos lijkt.

Ongewild brengt de tijd waar, we nu met elkaar in zitten, die roep vanaf de oever dichterbij. De oproep klinkt zelfs luid: Kijk om je heen! Zorg voor elkaar! Wees lief voor elkaar!

En vol vuur springen we in de bres voor familie, voor onze burens en vele anderen. Omdat we het vanzelfsprekend vinden of omdat de noodzaak voelen. Laten we hopen dat we deze 'winst' van het omkijken naar de ander straks kunnen behouden.

Maar de roep klinkt ook van verder. De roep uit Idlib, de oevers Lesbos of van andere kusten. Horen we die ook nog?

Laten we daarom goed op de stem van de roepende blijven letten. De oever, het Meer van Tiberias ligt immers op vele plaatsen, op alle continenten én aan de overkant van de straat.

De roep horen en het over een andere boeg gooien kan – zo gering als het misschien lijkt- dichtbij en verder weg - dat kan al veel van een nieuwe wereld van gerechtigheid en vrede dichterbij brengen.

En daarom is Jezus toch weer onder ons verschenen?

Om ons licht en leven te brengen, om ons moed te geven om vol vertrouwen verder te leven. Kome wat komt.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk  
ds. Hillegonda Ploeger